אנאבל

ד.ביססט

הייתה פעם פרה שקראו לה אנאבל.

לאנאבל כאבה הבטן לעתים קרובות.

אבל פעם היא הצילה אונייה מטביעה.

מזג האוויר היה מעורפל. אנאבל

רעתה באחו ממש על חוף הים.

הערפל היה כה סמיך שהיא לא ראתה

אפילו את קצה אפה. ובלי להרגיש היא

בלעה דרדר קוצני.

אוי! אוי! אוי! איך הבטן שלה התחילה

לכאוב! אנאבל געתה בקול.

ובאותו הזמן בים עברה אונייה גדולה.

רב-החובל הביט דרך המשקפת אך לא

ראה דבר פרט לערפל.

"איפה אנו נמצאים?" הוא שאל את

החובל הראשון?

"גם אני לא יודע, אדוני. איפה שהוא

ליד חופי קורנוול"

"תנו צפירה" אמר רב-החובל.

הראשון נתן סימן.

"או-או-או-או-או-או" נשמעה הצפירה.

אנאבל שמעה את הצפירה וחשבה.

"כנראה עוד פרה אכלה דרדר קוצני
וגם לה התחילה הבטן לכאוב. צריך
לקרוא לרופא."
והיא געתה בחזרה.
"תקשיבו!" אמר רב-החובל.
החובל הראשון סגר את הצופר
והקשיב. דרך רעש הגלים והערפל
נשמע:
"מאו-או-או-או!"
"זו אנאבל גועה" אמר רב-החובל
"סימן שאנו בקרבת המרעה שלה."
ובלי שהיה הוא נתן פקודות:

"מצור עכונות! לא, עצור מכונות!"

"בכל הכוח חזרה!"

"להטיל עוגן!"

"לתת צפירה!"

העוגן ירד לקרקעית הים, האונייה נעצרה והצופר שוב השמיעה "או-או-או-או-או"

רב-החובל הסתכל מעל הדופן. באותו רגע הופיעה גם השמש ורב-החובל ראה כי עצר את האונייה ברגע האחרון. עוד דקה והם היו מתרסקים על הסלעים החדים של החוף.

הוא הצליח להציל את האונייה רק כי שמע את געיתה של אנאבל.

ואז הוא שמע שוב:

"מאו-או-או-או! מאו-או-או-או!"

"מוזר" חשב "היא עדיין גועה. אולי כואב לה הבטן?"

הוא שלח לחוף את רופא האונייה ואמר לו לרפא את אנאבל.

"ותמסור לה עוד את זה!" אמר ונתן לרופא קופסה קטנה עם מדליית כסף גדולה.

כשהרופא יצא לחוף אנאבל עדיין

געתה, אבל הרופא נתן לה גלולה
והבטן הפסיקה מיד לכאוב.
"רב-החובל ביקש לתת לך גם את
זאת" אמר הרופא.
הוא הוציא את הקופסה שרב-החובל
נתן לו ונתן אותה לאנאבל. על
הקופסה היה כתוב:
"לאנאבל מרב-החובל – על הצלת
האונייה"
ובקופסה הייתה מדליה מכסף של
ממש. הרופא תלה את המדליה
לאנאבל על הצוואר.

"הגיעה שלך הצילה את האונייה שלנו"
אמר לה "ועכשיו אני צריך לחזור כי
אנחנו ממשיכים לשוט לאמריקה."
והוא חזר לאונייה. השמש זרחה חזק
והערפל התפזר.
אנאבל הסתכלה על הים.
"מאו-או-או!" אמרה.
"או-או-או" ענתה האונייה.
האונייה התרחקה וה"או-או-או" שלה
נעשה כל פעם עמום יותר. אך
רב-החובל יכול היה עוד לראות דרך
המשקפת את אנאבל עם המדליה על

הצוואר.

"מאו-או-או!" אמרה אנאבל כשהביטה

על הים "מאו-או-או!"

ומהאונייה הגדולה שבים הפתוח

נשמעה התשובה:

"או-או-או!"

אנאבל הרגישה מאושרת. היא לחכה

עשבים והמדליה שלה זרחה בשמש

הבהירה של הבוקר